

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

IV. Quòd religio cunctis gentibus ab eodem praedicata, nec nova sit nec peregrina.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

tuorum. Et mox: Exutero ante luciferum genuit te. Juravit Dominus, & non paenitebit eum: Tu es Sacerdos in eternum secundum ordinem Melchisedech. Hic porro Melchisedech in sacris libris inducitur Sacerdos DEI altissimi, sed non ejusmodi qui consecuti alicujus olei unctione consecratus, nec qui generis successione apud Hebreos Sacerdotium sit adeptus. Idcirco secundum illius ordinem, non autem secundum ordinem aliorum, qui figuram duntaxat & signa suscepereant, Servator noster cum jurisjurandi adjectione CHRISTUS & Sacerdos renuntiatus est. Unde etiam Scriptura non illum apud Iudeos corporaliter unctum fuisse commemorat, neque ex tribu Sacerdotum oriundum, sed ex DEO ipso ante luciferum, id est, ante fabricam mundi editum esse, & immortale nullique obnoxium senio Sacerdotium in perpetuum obtinere. Ceterum incorpore ac divina quæ in illo est potestatis illud maximum & evidenterissimum indicium sit, quod solus ipse ex omnibus ad hanc usque ætatem ab universis qui orbem terrarum incolunt hominibus CHRISTUS cognominatur, & communi omnium consensu ac testimonio prædicatur, coque vocabulo tum à Græcis, tum à Barbaris ubiq; celebratur: Quodque ab omnibus qui sacris ipsius initiati per orbem degunt, honore quidem ut Rex, admiratione supra Prophetam, gloria vero ut verus filiusque DEI Pontifex hactenus afficitur: Quod denique utpote DEI sermo qui ante ævum omne substerit, & qui augustum decus à Patre acceperit, adoratur perinde ut DEUS. Sed illud pra omnibus singulari admiratione dignum est, quod nos qui illius numini devotum, non voce solum ac verborum sono, sed omni mentis affectu eum colimus, adeò ut illius confessionem vita nostra libentissime anteponamus.

A με, ἐώς αὐτῶν τέχνες σε παπόδιον τῷ ποδῶν τού. Εἰσὶ γαρ εἰς τούτων φόρου ἐγκυπάστε. ὁμοίως Κύρος, οὐ καὶ μεταμεληθεῖσι τούτους εἰς τούτους αἰώνας οὐτούς τούτους Μελχισεδέν. Εἰσὶ γένεται τούτοις ἵεροι λόγοις οἱ Μελχισεδέν, ιερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ψίστου, οὐχὶ εἰς τούτους πνεύματος χριστιανοῦ, αὐτὸν δὲ διαδοχῇ θύμων πεσούκων τῇ καθ' εξεργάζεται πνεύματος τοῦ Αὐτοῦ τοῦ Σεβαστοῦ, αὐτὸν δὲ σωματικῶς τούτῳ ιερούς ιεροτελείων καλεῖται αὐτὸν ή ιεροία τούτων αὐτὸν δὲ τούτῳ φυλῆς τούτων ιερωμένων χρόμφρον. Εἰσὶ αὐτοὶ γένεται Θεοὶ πρὸ ξερφόρου μήδη, τατέσι πρὸ τούτων κόσμου συστάσεως επιωμένοι, αθάνατοι δέ οἱ άγήρωτοι ιερωτεῖν εἰς τούτους αἰώνας διακατέχονται. τούτοις δέ εἰς αὐτὸν χρόμφρον ασωμάτων καὶ τούτων οικουμένην αὐτούς θιασότας θυμάτων μήδη βασιλεαὶ θαυματεῖσθαι δέ ιστεροφύτην, δοξαζεῖσθαι δέ αὐλην οἱ μόνοι Θεοὶ δέχερεα η Πατέσι τούτοις, οἷα Θεοὶ λόγον πρεσόνται, καὶ πρὸ αἰώνων απάντων επιωμένοι, τούτων τε σεβασμού πρὸ τούτων πατερος ιστεληφόται, οἱ πρεσοκυνέας δέ αὐτὸν Θεόν. τούτε μὴ απάντων θαδοξόταν, ὅπις μη φωναῖς αὐτὸν μόνον καὶ ρηματων φόροις αὐτὸν γερμίεροι μήδη καθεστωμένοι αὐτῷ, αὐτὸν καὶ πατερος διαβέσσαι ψυχῆς. οἱ αὐτούς πεσούμαντος έσαντο ζωῆς τὴν εἰς αὐτὸν μαρτυρίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ως εὐτότερος, οὐδὲ ξενίζει ἢ τρόπος τῆς φρεσιάτην καταγγίλεισθαι πάσι τοῖς ιστοῖς έντοσθι έντοσθι.

Tαῦτα μήδη διανοιώσει πρὸ τῆς ισορίας εἰταθάμοι κείσθω, οὐδὲ αὖτις νεώτερον τις εἴηναι νομίσθε τὸν Κατηνέα καὶ Κύρον ήμερον τοῦ Χειρόν, διὰ τούτης τῆς εποχῆς πολλεῖας διῆλθε χρήσεις. Ινα δέ μηδὲ τὴν διδα-

Cum hoc
cap. con-
ser cap. 5.
Nicephor.
lib. i.

Hæc igitur ante rerum gestarum narrationem à me necesse rō præmissa sint, ne quis Servatorem ac Domum nostrum Jesum Christum ob recentem temporum memoriam quibus inter homines versatus est in carne, no-

οιαλίαν αὐτόν εἶναι καὶ ξένιως αὐτὸν
νέαν καὶ μηδὲν τῷ λοιπῷ διαφέειν οὐ αἰθρώ-
πων συστῆσαι τονοῖσθε πις, Φέρε βεργέαν
αφεῖτε διαλάβωμεν. ἀπὸ μὴρ ὄμολοις με-
νως τῆς Σατῆρος ἡμέρης Γοστού Χειρού παρε-
σίας νεωτὶ πᾶσιν αἰθρώποις Πτλανύψασης,
νέον ὄμολογομέρμως ἔνθετος εἰς μηρούς εἰς ἐπί-
γνωνας πηγῆς ιδρυμάριον, ἀλλὰ καὶ παντού
ἔθνον πολυνανθεωποτατόν τε καὶ θεοτεῖσα-
τον, ταῦτη τε αὐτούλεθρον καὶ αἴτιον τοῦτο
ἐσται τῆς θύρας Θεῶν Βοσθείας τοῦχανει. Χει-
ρον ταφεσμάταις αρότοις οὐθέως ἐτως ανα-
πέφλει, τὸ τοῦτο τοις πᾶσι τῇ Χειρού ταφε-
σηγεία τελικημέρμων. τέτοιος καὶ ταφή
κατεπλάγη της Θείας πνεύματος ὁ φαλακρός
τομέλον ἔστελλε ταφεωρήσας, ὡς καὶ τάδε
αναφένει ξαδός. τὸ πλαστετοιαῖτα; καὶ τὸ
εἰλάπτον ἔτως; εἰ ὕδωρ γῆ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.
καὶ εἰ ἐτέχθη ἔνθετος εἰσαπάξ. ταπειναῖται
δέπως ἐτίλια μέλλοσαν ὁ αὐτὸς ταφεσηγορί-
αν λέγων τοῖς δὲ δελένετοι μοικληθεῖσιν ὄνο-
μα κανον, ὁ ἐν λογοθεῖσινεπί της γῆς. ἀλλ'
εἰ καὶ νέοι Καφός ήμεις, καὶ τέτοιο κανονὸν ὄν-
τως ὄνομα τὸ χεισιανὸν δεῖπνος θύρα πᾶσιν
ἔθνεσι γνωρίζειν, οὐδὲν οὖμας καὶ τῆς
ἀγωγῆς οὐ τοπού, αὐτοῖς ἐνσεβείας δόγμα-
σιν, ὅπις μὴ εναγχεῖτο οὐδὲν ἐπιπέλασαι,
ἐπι πέπτης δὲ ὡς εἰπεῖν αἰθρωπογονίας Φυ-
σικαῖς ἐνοίαις τῷ πάλαι θεοφιλῶν αἰ-
δρῶν κατωρθέτο, ὕδεπτως ἐπιδείξομεν. οὐ
νέον, ἀλλὰ καὶ θύρα πᾶσιν αἰθρώποις δέ-
χαιστην τελικημέρμων ἔνθετος, τοῖς πᾶσι καὶ
αὐτὸς γνόεμον, τὸ ἑρειάν τοῦχανει. λόγοι
δὲ τοῦτο τέτοιο καὶ γεράματα παλαιάς αἰ-
δρων ταφεσηγοτοις, πανταῖς μὲν δέσμωμενοι
αἴτιος, ἀλλ' οὐκεῖται τοις Αἰρεσίαις, ὃν δέχη-
γον καὶ ταφεσηγοσε σφῶν αὐτῷ παῖδες
εἰσραινον αὐχθοῖ. πάντας δὲ ἐπείνας δικαιο-
σιαὶ μεμαρτυρημένους, ἐξ αὐτῶν τοις Αἰρε-
σίαις επί τὸν πεσόντον αἰνεστον αἰθρωποι, ἔργον
χεισιανούς εἰ καὶ μὴ ὄνοματι ταφεσηγο-
πης, ὥσταὶ ἐπτός βαλοι τοις αἰληθείας. Οὐ
γὰ τιδηλοις ἐβέλει τοιούματο τὸ χεισιανός,

A yellum esse existimet. Jam verò ne quis
doctrinam ejus novam atque peregrini-
nam, utpote à novello quodam, nihil-
que à reliquis hominibus discrepante
compositam suspicetur, pauca etiam
de ista dicamus. Cum Servatoris nostri
Christi præsentia cunctis hominibus
recens illuxisset, gens ut fatendum est,
nova, non exigua tamen illa nec infir-
ma neque in abdito terrarum angulo
sita, sed omnium nationum populosissi-
ma ac religiosissima; inexpugnabilis
adhæc & invicta eō quod Dei auxilio
semper munita sit, statutis ab arcana
Dei providentia temporibus repente
in lucem emerit, Christi nomine apud
omnes ubique nobilitata. Hanc Pro-
pheta quidam divini spiritus oculo cum
prospexit, tantâ admiratione per-
culsus est, uthis vocibus exclamaret:
Quis audivit talia? & quis sic locutus
est: Nunquid parturit terra in una die?
Esa. 66. 6.
& nunquid gens edita est uno partu?
ipsam verò appellationem idem Pro-
pheta designat, hæc dicens: Et servi-
tibus mihi imponetur nomen novum,
quod benedicetur in terra. Verum tam-
etsi absque controversia novelli sumus,
& hoc novum certè Christianorum
nomen nuper omnibus innotuit; se-
cetam tamen rationemque vivendi non
recens à nobis compositam, sed jam
inde à primo (ut ita dicam) conditu gen-
eris humani, ex notionibus à natura
instis, ab hominibus D e o acceptis
institutam atque excultam fuisse, sic
demonstrare conabimur. Hebreorum
gentem haudquam recentem esse,
sed vetustatis gratiâ apud omnes in ho-
nore haberi cunctis notissimum est.
Sunt apud eam præsca monumenta, in
quibus continentur res gestæ veterum
quorundam virorum, qui licet rari ac
per pauci, religione, justitiâ, ac ceteris
virtutibus reliquos omnes longè supe-
ravunt. Et ante diluvium quidem non
nulli commemorantur: post diluvium
autem ali, partim ex Noe liberis, par-
tim ex eorum posteris. Inter quos etiam
Abraham quem quidem conditorum
auctoremque generis sui jaçtant
Hebrei. Quod si quis omnes illos, quo-
rum justitia tam illustri testimonio
comprobata est, ab Abraham initio
sumpto, ad primum usq; hominem re-
currens, Christianos non quidem no-
mine sedre ipsa fuisse affirmet, is certè
non procul à veritate aberraverit. Nam
cum Christiani nomine nihil aliud signi-

ficitur, quām vir qui per Christi cognitionem atque doctrinam modestiā, iustitiā, tolerantia, fortitudine & pietatis cultusque unius qui super omnia est, Dei professione ornatus est hæc omnia veteres illi non minus studiosè quām nos excoluerunt. Itaque nec circumcisionem, nec Sabbathum observare curæ illis fuit sicut nec nobis: neque à certis cibis abstinere, & alia quedam follicitè observare quæ primus omnium Moses typicè agenda & custodienda posteris tradidit: sicut neque nunc apud Christianos quidquam horum geritur. Sed & ipsius Christum Dei distinctè cognitum habuerunt: si quidem illum ab Abrahamo quidem visum esse, Isaaco autem responsum dedit, & cum Jacobo locutum esse; denique cum Moysi, & secutis postea Prophetis sermone rem habuisse superius ostendimus. Unde etiam illos Deo acceptos homines interdum reperias Christi appellatione decoratos fuisse, ut in his Prophetæ verbis: Nolite tangere Christos meos, & in Prophetis meis nolite malignè agere. Ex quibus appetit omnium primam ac vetustissimam esse religionis formam illam ab his quos dixi Deo acceptis hominibus institutam, quæ nuper per Christi prædicationem cunctis gentibus annuntiata est. Quod si Abrahamus longo post tempore circumcisionis mandatum accepisse dicitur, ante illud tamen per fidem justificatus fuisse Scripturæ testimonio comprobatur, sic dicentis: Credidit Abraham Deo, & deputatum est ei ad iustitiam. Cumque jam ante circumcisionem talis esset, à Deo qui se ipsi videndum obtulerat, id est à CHRISTO Dei Verbo, de iis qui posterioribus sæculis simili ac ipse ratione justificandi essent, oraculum accepit hujusmodi: Et benedicentur in te omnes tribus terræ. Et iterum. Cum futurus sit in gentem magnam & robustam; & benedicenda sint in eo omnes nationes terræ. Quod quidem in nobis demum compleatum fuisse quivis facile deprehendet. Etenim ille per fidem in eum qui ipsi apparuerat CHRISTUM Verbum DEI fuerat justificatus: cum à paterna quidem superstitione & pristino errore desciviseret, unicum vero Moderatorem omnium Deum confessus esset: cumq; virtutis operibus, non autem legis quæ à Moysi postea tradita est ceremoniis

A αὐθεῖα διὰ τὸ Χειρέγνωσεως καὶ διδάσκαλίας, οὐ φερούσῃ καὶ δικαιοσύνην καρτεσίατε βίον ἐδεξεῖς αὐθεῖα, εὐτεβείας τε ὁμολογίας ἐνός Σώμας τῷ πάντων Θεῷ διαπέπειν, τέτο πᾶν κλείνοντος τὸ χειρονύμιον ἐστερεάζετο. εἴ τοι δὲ σώματος αὐτοῖς τοῖς θεοῖς θεμελεῖν, οὕτι μὴ δὲ οὐκοῦ τὸ Καθεστῶταν πάτητρος εἰς, ὅτι μὴ ἡ γῆν ἀλλ' εὐθὺς τὸν Σώμαν τοσοφῶν θεαφυλακῆς, καὶ δὲ τῶν ἀλλων διασολῆς, στα τοῖς μετέπειτα πέντε τῷ απάντων μαύστης δέξαμεν τῷ συμβόλοις τελεῖας τοῦ θεοῦ θεμελεῖων, οὕτι
B μὴ δὲ οὐκοῦ χειριστῶν τατοιατά αὐλαὶ τοσοφῶς αὐτὸν πήδεσαν τὸν Χειρὸν τὸ Θεόν. εἴ τοι ὁ Φεθαμόρ τῷ Αἴρεσσαμ, χρηματίσαμε δὲ τῷ Ισαὰκ λελαπτέναι μὲν τῷ Γαϊώ, Μωϋσεῖ τε καὶ τοῖς μὲν Σαΐτα Περφότας οὐ μιλητέναι τοσοφόδεξιται. εὐθεὶς δὲ τοὺς θεοφίλεις κλείνειν εὐεργεῖς αἱ τοτὲ τὸ Χειρέγνωσι κατηξιωμένες τοσοτούματα, καὶ τὴν Φάσικταν τοῖς αὐτοῖς Φωνῇ, μὴ αὐλατεῖ τὸν Χειρὸν μα, τὸν δὲ τοῖς Περφότας μη μὴ πονηρεύομεν ὥστε σαφῶς πεστὸν ήγειας δεῖν τὸ πάντων παλαιότερην τε
C τὸ δέχαισθεντον θεοτεβείας εὐρεσιν, αὐτῶν κλείνοντος δὲ τῶν ἀμφὶ τὸν Αἴρεσσαμ θεοφίλῶν αἰδοῖων, τὴν δεστίας διάτης τὸ Χειρέγνωσι δασκαλίας πάσιν θευσοι κατηγελμένην. εἰδε δὴ μακρῷ ποθὲ οὔτερον χειρον τοσοφομῆς φασι τὸν Αἴρεσσαμ εἰπολὺν εἰληφέναι, αὐλαὶ γε τοσοφάντης δικαιοσύνην διὰ πίσεως μαρτυρηθεῖς ανείεν¹), ὃ δέπτως τὸ θεῖον φάσικτον λόγος. Πλέιστος δὲ Αἴρεσσαμ τῷ Θεῷ, εἰ ἐλογισθεῖτο εἰς δικαιοσύνην. καὶ δὴ τοιτῷ τοσοφάντης τοῖς θεοῖς γεγονότι χρηματίσας διάτη φίνιαν τῷ αὐτῷ Θεῷ σῶστι δὲ ἢν αὐτὸς δο Χειρός ὁ τὸ Θεέλοι² τοσοφάντῳ τὸν τοῖς μετέπειτα χειρον τὸν ὄμοιον αὐτῷ δικαιεῖσθε τοσοφόν μελλοντων, ῥήμασιν αὐτοῖς τοσοφεπηγελται λέγων. Εἰ διδούσι θήσοντας τὸν τοῖς πάσι αμήν φυλαττόν γης. Καὶ ὡς ὅτι εἴσαι εἰς ἔθνος μέγας τοπούλ. Εἰ ἐνδιλογηθήσονται τὸν αὐτῷ πατέτα τὸ ἔθνος τῆς γης. τέτω δὲ καὶ ἐπιτησματεῖς ημᾶς ἐκ πεπληρωμάτω πάρεστι. πίστι μόριον γένεται³ τῇ εἰς τὸν ὄφθεν ταῦτα τὸ Θεέλον τὸν Χειρὸν εδεικιασθέπατεως μηδόποσις δέσιδαμονίας καὶ πλάνης βίον τοσοφέρεις, εἴσα δὲ τὸν ἐπι πατέτων ὁμολογησας θεόν. καὶ τὸν ἔργον δέξτης, εἰχι δὲ θρησκεία νόμος Σύμπαντα μαντεως

θεραπεύσας. Τοιετώ τε ὅντε εἴρητο, ὅποι πᾶς σαμαῖ φυλαῖ τῆς γῆς καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐν αὐτῷ εὐλογηθήσονται. ἐργοις δὲ λόγων ἐναρξέσεος Σπίτης παρέγνωτο τῷ μόνῳ χεισιανοῖς καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης ἀποκεφαλίσας αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τῆς θεοσέβειας Θεοῦ σεβασμὸν αὐτάπειρην τέσσοτε. Πότε δὲ ὅμη λοιπὸν ἐμποδὼν αὐτῷ, μηδὲχιένα καὶ τὸν αὐτὸν βίου τε τὸ τεσσόπον διστολαῖς, ημῖν τε τοῖς δυοῖς Χειρεστέοις παλαιοῖς θεοφιλέστιν ὄμολογον· ἦσε μὴ νέαν τὸ ξένιον, ἀλλ' εἰ δεῖ φάσαι αἰλυθεύοντα, πεντίτης ιστορίην μόνην καὶ αἰλυθῆ πατόρθωσιν διστολαῖς, τοιετῶν διστολαῖς οὐδεὶς οὐδεὶς τοιετῶν διστολαῖς καὶ ταῦτα μέραδε ἔχετω.

A coluissest. Cum igitur ejusmodi esset, dictum ei fuerat omnes terrae tribus ac nations in ipso esse benedicendas. Apud solos autem Christianos per universum terrarum orbem, operibus quæ sermone omni efficaciora sunt, exulta haec eadem religionis Abramiticæ forma reperitur. Quid ergo post-hac obstare poterit, quod minus unam eandemque vivendi rationem ac religionem, cum nobis qui à Christo cognomentum traximus, tum vetustissimis illis Deo imprimis acceptis hominibus fuisse fateamur. Proinde perfectam illam religionem quæ Christi predicatione nobis tradita est, non novam aut peregrinam, sed si verum dicere oportet, primam, solam, veramque esse liquido appetet. Et de his quidem haec tenus.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς χρόνων τῆς ἱππονίας αὐτῆς τῆς εἰς αἰνθράκων.

Φέρε δὲ μή τις δέσσαν τοποθεσίαν σιδύλων τῆς πεζοθείσης ήμιν ἐπικλησιαῖς ισοείσας, πότη λοιπὸν δύο τῆς ένστάρκου Θεοῦ Σωτῆρος ήμέρης Σπικιφανείας, οἰδέ τινος ὁδοπορίας ἐφαψώμεθα, τὸ τοιούτον πατέσσει Θεόν, τὸ τοιούτον πατέσσει Ιησοῦ Χειρονότον Σωτῆρος Κύρεον ήμέρης τὸν ψεύδιον τῆς Θεοῦ λόγου, βοηθὸν ήμιν καὶ σωμεγγόν τῆς κατὰ τῶν διηγησῶν αἰλυθείας Σπικαλεστάρμοροι. Πότη δὲ διαδέσσαντο τέτοδος τεργον καὶ τεσαραγκοσόντετος Ημέρης Αυγούστου Βασιλείας, αἰγύπτιος δὲ ταῦτα χρήστης τελεθῆσεν Αντωνίους καὶ Κλεοπάτρας, εἰς λινούσατην ήκατ' αἴρην πεντατῶν πολεμαίων πατέληξε διωμασία, ὅγδοον ἔτος Σείκοσον, οπικαὶ Σωτῆρος Κύρεος ήμέρης Ιησοῦ Χειρονότος Σπικιτῆς ίστε πεζώτης διποργαφῆς, ήγειρον οὖτες κυριεύεις τῆς συρίας, αἰολεθως ταῖς φειδίαις τοποφυτείαις, εἰς Βηθλέεμ θυνάται τριθαδίας. Σωτῆρος δὲ τῆς κατὰ κυρείων διποργαφῆς τὸ οὖτον παρ' εἰρηνίοις Σπικιημόταρος ισοεικῶν Φλάνιος Ιωσηπος μυημονθός, εἰς δὲ λαλεῖσθαι επισωμάτων ισοείαν φειτὸν γαλατίων κατὰ ίθες αὐτὸς ἐπιφυέστης χεργυς αἱρέσεως, ησάπειρος καὶ παρ' ήμιν ὁ λεπκᾶς ἐν τοῖς πεδίοις μυημονθός πως λέγων πεποίησεν. Μηδὲ τέτοιοι αἵτενται Γέρδας οὐ Γαλιλαῖος οὐ ταῖς ημέραις τῆς διποργαφῆς, εἰς αἵτενται λαοὺς πολιων ὅπισθαι αὐτὸς κακεῖος οὐ παύλεστος καὶ

C A P U T V.

De temporibus quibus praesens hominibus apparuit.

Cum vero quæcunque ad Ecclesiasticæ historiæ quam tractandum hoc cap. suscepimus, notitiam erant necessaria, ^{cum} cap. 6. jam præmissa sint, superest ut à corporalib. 1. rali Servatoris nostri præsentia, tan-Nicephi. quam itineris nostri sumamus initium: Patrem Verbi Deum, ipsumque de quo aginus, Jesum Christum, Dominum ac Servatorem nostrum, celeste Dei Verbum precibus invocantes, ut ad prosequendum ordinem veritatis auxiliator nobis atque adjutor sit. Annus jam agebatur secundus & quadragesimus imperii Augusti. A subacta autem Ægypto, & ab interitu Antonii & Cleopatræ, in qua Ptolemaeorum in Ægypto dominatio desit, octavus ac vicecimus: cum Servator & Dominus nos noster Jesus Christus prima illa descriptione census quæ facta est Quirinio Syriae presidente, secundum Prophetarum de illo vaticinia, in Bethleem Iudeæ natus est. Hujus porrò descriptionis quæ Quirinii temporibus facta est, celeberrimus apud Judæoshistoriarum Scriptor Flavius Josephus mentionem facit: aliam quoque narrationem de Galilæorum facta, quæ iisdem temporibus emersit statim subiecta est: de qua nostra etiam Lucas in Actibus Apostolorum loquitur his verbis: Posthunc extitit Judas Galilæus in diebus professionis censualis, & avertit populum post se. Et ipse periit, &

C